

Hänt sen sist

Bi-bi London

Karl Wilhelm Bergholtz

□ Ett stycke Sverige i London har sagt bi-bi. Bi-bi är den internationella telexförkortningen som journalister använder när de inte vill skriva bye-bye. Adjö på svenska. Det är alltså SJs resebyrå i London som sagt adjö efter att ha hållit på sen 1924 och berättat för britterna om Sverige och SJ. Siste chefen hette Karl Wilhelm Bergholtz och ledde verksamheten under elva år. Så nu kan vi ta och stryka ett streck i Sveriges Kommunikationer just där det står: London: Swedish Travel Bureau, 7—8 Conduit Street, London W. I. Bi-bi.

För femtiotvå år sen öppnade Svenska Turisttrafikförbundet ett kontor vid Piccadilly Circus och efter ett par år — 1924 — övertog SJ byrån. Man var bofast vid Piccadilly till 1956 då man satte

på sig kubben och tog med sig biljettkassan till Conduit Street. Det är en tvärgata till kända Regent Street och inte långt från skraddardrömmen Savile Row. På Conduit St. när man var som värst fanns elva anställda och två reserver.

Det har varit rätt så svårt att få fram uppgifter om SJs resebyrå i London. Pärmen som skulle berätta om allt har bara försvunnit. Men jag har ringat in ett par entusiaster, som var med på femtiotalet, då tusentals briter just ville resa till Sverige.

— Det var en jobbig tid men rolig, säger Gerhard Lindstedt. Numera på Götgatan i Stockholm.

När han kom tillbaka till Sverige hade han två månaders övertid. Man slet i källaren och man stod vid disken. Och de krångligaste kunderna

hade turban och kom från Indien. På Piccadillytiden sålde man inte endast biljetter till Sverige utan det fanns annan Sverigereklam, som gick åt. Det gladaste hr Lindstedt kommer ihåg var en turbanpydd herre, som var flera timmar besvärlig men när han lämnade resebyrån hade han inte bara tre veckors rundresa i Sverige med sig utan även sverigeböcker för 80 pund under armen.

Siste SJ-chefen i London, Bergholtz, har haft fem föregångare, Wallborg (som togs hem med jagare under kriget), Sundén, Svenrick, Tillström och Ferlander. Den som varit längst i tjänst på londonbyrån är en engelsman, William Godday, som började sälja SJ redan 1926 men som nu också får säga bi-bi SJ i London, Bye, bye och adjö.

Ho

Rosor bland riset

□ Det finns missnöjda trafikanter och tacksamma trafikanter. De missnöjda klagar över höga biljettpriiser, hundar på tåg, rök och öldrickning i restaurangvagnar etc. Men de tacksamma, vad är de tacksamma för? Ett par färska vittnesbörd vill vi gärna ge våra läsare del av. Tänk förresten att det finns människor i vårt de missnöjdas välfärdssamhälle, som gör sig mödan att skriva och tala om och tacka för att de blivit väl betjänade. Det är skönt att de finns.

Så här skriver Gunilla Franson i Falköping, gravt handikappad (rullstolsbunden och helt beroende av andra människors hjälp) till Lars Peterson:

”Jag reste tillsammans med en CP-skadad väninna sträckan Falköping—Åre den 20.1

1973 och åter den 26.1 1973. Då vi på grund av vårt handikapp ej ansåg oss klara av resa med sovagn bestämde vi oss för sittvagn. Detta medförde att vi måste byta tåg i Ånge i båda riktningarna mitt i natten.

Jag har rest till Åre ett flertal gånger både med bil och tåg de senaste åren, varför jag haft tillfälle att jämföra de båda färdsattna.

I samband med den senaste resan kom vi i kontakt med en hel del SJ-personal, som på ett föredömligt sätt hjälpte oss vid tågbytena, ankomst och avresa samt även under själva resan. De var glada och verkligen serviceinriktade.

När jag kom hem och tänkte tillbaka på den här resan, bestämde jag mig för att skriva och låta Dig veta hur förhållandet bland Din personal

är och hoppas på att denna serviceanda existerar över hela det svenska järnvägsnätet.”

Vi handikappfria människor ställer ofta krav på service; den handikappade, som kan ha det svårt i tillvaron, visar tacksamhet över en hjälp, som är självklar. Självklar, men det hindrar inte att Ni som hjälpte Gunilla och hennes väninna, tar åt Er av tacket. Det är skönt också att det finns folk, som gör inte bara sin plikt utan litet till och med gör det med gott humör.

Det andra brevet kommer från en kamrer på Lidingö som reste till Göteborg natten efter allhelgonadagen. Han uppmärksammade inte att han fått sovplats i tåg 702, som går 22.30 från Cst, utan fann sig i tåg 401 (avgång 23.30) vara utan plats. Och nu citerar vi hans brev:

”Då jag sålunda insåg mitt misstag, frågade jag konduktören om jag kunde få köpa en sovplats. Med ett vänligt leende berättade han för mig att detta var natt efter långhelg och att kön på spekulanter till sovagnsbiljetter var mycket stor. Han rådde mig emellertid att uppsöka en sittplats så skulle han återkomma med någon form av besked.

Efter någon timme uppsökte han mig i min kupé och berättade att han hade en plan på hur problemet skulle lösas. Lösningen innebar, att vid uppehållet i Hallsberg skulle konduktören försöka ordna en sovplats åt mig på det tåg som beräknades stå inne vid vår ankomst och som också var destinerat till Göteborg.

Så skedde också och min